

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 679/2025-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Milanom Sedlákom, MBA, LL.M., advokátom, Kukučínova 19, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3CdoPr/5/2023 z 24. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 25. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a priznať jej finančné zadosťučinenie 9 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľka je lekárka a žalobou z 15. júna 2015 sa domáhala proti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“) určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Konanie o žalobe bolo vedené Okresným súdom Prešov, ktorý jej rozsudkom č. k. 13Cpr/14/2015-137 zo 14. marca 2017 vyhovel a určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru so sťažovateľkou vykonané úkonom žalovaného podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z 20. apríla 2015 pod značkou č. 380/2015/PMO je neplatné a priznal sťažovateľke náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2.1. Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľke nebolo zo strany žalovaného preukázané porušenie pracovnej disciplíny (a už vôbec nie porušenie závažným spôsobom), a ďalej

tým, že z dokazovania nevyplývalo, či vopred došlo k prerokovaniu skončenia pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov, konštatujúc to po zohľadnení listiny (žiadosti z 15. apríla 2015, len jej jednej strany, a to 4. strany listu žalovaného) predloženej žalovaným, z ktorej súdu nebolo zrejmé, o ktoré skutkové dôvody má ísť.

3. Krajský súd v Prešove, rozhodujúc o odvolaní žalovaného, bez nariadenia pojednávania rozsudkom sp. zn. 23CoPr/1/2019 z 22. júla 2019 v znení opravného uznesenia z 26. septembra 2019 zmenil predmetný rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu sťažovateľky zamietol a zaviazal ju nahradiť žalovanému trovy prvoinštančného aj odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3.1. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v prejednávanom prípade bol daný hmotnoprávny dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru, keďže sťažovateľka opakovane porušila dôležité povinnosti, odmietla ošetriť pacienta, resp. ošetrila ho nesprávne (nedostatočne), čím úplne negovala účel poskytovania zdravotnej starostlivosti. Podľa krajského súdu boli dodržané aj všetky ostatné formálne náležitosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že z dôkazov vyplýva, že zástupcom zamestnancov bolo predložené na vyjadrenie to isté znenie okamžitého skončenia pracovného pomeru, ako bolo následne doručené sťažovateľke, aj keď ako dôkaz bola predložená len posledná strana tohto úkonu a dôvody zamýšľaného skončenia pracovného pomeru uvedené v žiadosti o prerokovanie skončenia pracovného pomeru boli totožné s dôvodmi uvedenými v samotnom okamžitom skončení pracovného pomeru doručenom sťažovateľke. Rozdiel v danom prípade nemôže spôsobiť to, že podanie doručené sťažovateľke bolo doplnené informáciou o tom, že ona samotná podala k vytýkaným nedostatkom písomné stanovisko.

4. Na základe (prvého) dovolania sťažovateľky najvyšší súd uznesením sp. zn. 9Cdo/331/2020 z 13. decembra 2022 zrušil rozsudok krajského súdu z 22. júla 2019 v znení opravného uznesenia z 26. septembra 2019 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4.1. Najvyšší súd v odôvodnení v podstatnom uviedol, že ak odvolací súd v otázke prerokovania okamžitého skončenia pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov vychádzal z rovnakých dôkazov ako súd prvej inštancie a na ich základe dospel k iným skutkovým zisteniam, z ktorých vychádza jeho iný právny záver, bol povinný také dôkazy opakovane vykonať. Za opodstatnenú teda považoval dovoláciu námietku, ktorou sa sťažovateľka dovoľavala opakovania dokazovania odvolacím súdom na ním nariadenom pojednávaní. Keďže odvolací súd vstúpil do modifikácie skutkového stavu oproti tomu, ako ho ustálil súd prvej inštancie, a z jeho rozhodnutia nebolo zrejmé, z akých konkrétnych dôkazov vychádzal pri svojom zistení o totožnosti prerokovaných a uplatnených skutkových dôvodov okamžitého skončenia pracovného pomeru, podľa najvyššieho súdu nebolo rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto časti preskúmateľné.

5. Krajský súd po vrátení veci dovolacím súdom, znova rozhodujúc o odvolaní žalovaného, nariadil vo veci pojednávanie, na ktorom zopakoval dokazovanie žiadosťou o prerokovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru a okamžitým skončením pracovného pomeru, tak ako boli tieto listiny založené v spise, a vykonal aj ďalšie (nové) dokazovanie celým obsahom žiadosti o prerokovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru. To odôvodnil tým, že tento (nový) dôkaz bol v prospech sťažovateľky, keď mohol preukázať vadný postup žalovaného pri prerokovaní okamžitého skončenia pracovného pomeru, a aj preto, že žalovaný už pred súdom prvej inštancie navrhol vykonanie tohto listinného dôkazu. Podotkol, že pokiaľ v spise nebola predložená celá

žiadosť o prerokovanie z 15. apríla 2019, mal si ju súd prvej inštancie zabezpečiť. Napokon zdôraznil, že záver o riadnom neprerokovaní okamžitého skončenia pracovného pomeru teda nevyplýval z vykonaných dôkazov, ale bol nesprávnym skutkovým zistením súdu prvej inštancie, ktorý (nesprávne) vychádzal z toho, že žalovaný nepredložil celú žiadosť o prerokovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru.

5.1. Na základe uvedeného považoval krajský súd za preukázané, že povinnosť žalovaného ako zamestnávateľa prerokovať okamžité skončenie pracovného pomeru bola splnená riadne, a preto rozsudkom sp. zn. 23CoPr/1/2023 z 27. júna 2023 opakovane zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu sťažovateľky zamietol, zaviazal ju nahradiť žalovanému trovy prvoinštančného aj odvolacieho konania v plnom rozsahu a náhradu trov dovolacieho konania žalobkyni ani žalovanému nepriznal.

6. Aj toto (v poradí druhé) rozhodnutie krajského súdu sťažovateľka napadla dovolaním, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, argumentujúc, že jeho odôvodnenie je vnútorne rozporné a protirečivé s jeho vlastným skorším právnym názorom vyjadreným v zrušujúcom uznesení (z 13. decembra 2022, pozn.). Odvolací súd, rozhodujúc druhýkrát o odvolaní žalovaného, podľa názoru sťažovateľky nerešpektoval právny názor dovolacieho súdu a namiesto toho, aby zopakoval dokazovanie, vykonal opäť prvýkrát až v odvolacom konaní nový dôkaz, a konal tak navyše bez návrhu, resp. na jeho predloženie vyzval procesne silnejšiu stranu, čím porušil princíp kontradiktórnosti a odňal jej možnosť riadne konať a na nový dôkaz reagovať. Tieto, podľa sťažovateľky pochybenia krajského súdu, najvyšší súd nenapravil, ale legitimizoval, a preto považuje napadnuté uznesenie za arbitrárne a ústavne neudržateľné.

8. Je presvedčená, že dôvody, pre ktoré najvyšší súd rozhodol, sú prekvapivé a nemajú ani oporu vo formálnej logike, ani nesporný právne prípustný základ. Najvyšší súd svojím, podľa nej nesprávnym postupom narušil právnu istotu a riadny výkon spravodlivosti, pretože konvalidoval rad chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní odvolacieho súdu, čím nebola zabezpečená náprava svojvoľného postupu krajského súdu. Tvrdí, že najvyšší súd schválil porušenie dvojinstančnosti konania, duplicitne zahladil nesprávny procesný postup odvolacieho súdu a umelo si dotvoril neexistujúce dôvody, čím negoval svoje skoršie právne posúdenie veci.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a jej práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí jej dovolania proti rozsudku krajského súdu, ktorým krajský súd zmenil prvoinštančný rozsudok tak, že žalobu sťažovateľky o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru zamietol.

10. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých splnenia civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní, v ktorých sa (popri všeobecných procesných podmienkach) uplatňujú aj ďalšie, osobitné procesné podmienky dovolacieho konania.

11. Ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné sudy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

12. Sťažovateľka namietané porušenie označených práv odôvodňuje predovšetkým nedostatočným odôvodnením a nepreskúmateľnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

13. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Ústavný súd dôkladne a s ohľadom na význam veci pre sťažovateľku (vzhľadom na predmet konania) preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým odmietol jej dovolanie, pričom zistil, že sťažovateľka v dovolaní uplatnila dovolací dôvod podľa § 431 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý vymedzila vadou zmätočnosti, podľa § 420 písm. f) CSP. Sťažovateľka vzhľadla nedostatok v procese realizácie dokazovania, keď odvolací súd mal vo veci vykonať nový dôkaz (žiadosť o prerokovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru, pozn.) bez toho, aby išlo o prípad novoty v odvolacom konaní podľa § 366 CSP.

15. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, lebo sa v ňom neopodstatnene namieta porušenie procesného postupu odvolacím súdom. Najvyšší súd po preskúmaní predmetného postupu súdu konštatoval, že odvolací súd pri vykonaní dotknutého listinného dôkazu (v jeho úplnom znení) nepostupoval v rozpore s § 366 CSP, tak ako to v dovolaní namietala sťažovateľka. Zdôraznil, že okolnosti prejednávanej veci umožňovali odvolaciemu súdu doplniť dokazovanie o ním zabezpečený listinný dôkaz v jeho komplexnej podobe v zmysle § 384 ods. 2 CSP, pretože sa procesná strana (žalovaný) na tento dôkaz odvolávala už pred súdom prvej inštancie. Podľa najvyššieho súdu bolo teda zjavné, že nešlo o procesnú situáciu, na ktorú dopadá § 366 CSP, a teda nejde o uplatnenie tzv. novoty. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia navyše uviedol, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je súdom skutkovým. Doplnil, že jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania. Konštatujúc, že dovolanie sťažovateľky nespočíva na takých skutočnostiach, ktoré by bolo možné vyhodnotiť a posúdiť ako závažný deficit

v dokazovaní, a to najmä s poukazom na § 384 ods. 2 CSP, uzavrel, že sťažovateľkou tvrdenú vadu zmätočnosti v procesnom postupe krajského súdu nezistil.

16. Najvyšší súd tak dostatočne vysvetlil, z akých dôvodov dovolanie sťažovateľky odmietol. Jeho závery ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľné a nestotožňuje sa s jej argumentáciou o arbitrárnom prístupe najvyššieho súdu pri posúdení podmienok prípustnosti jej dovolania.

17. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

18. Keďže z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu spochybňovali, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v celom rozsahu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky špecifikovaných v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu